

Vincio Editorial **LIBIDA**

Vinle Editorial

I

Intenta no xisclar, intenta no gemegar. Que el teu company, lligat, embenat, ajupit i amb les natges a punt de caramel com tu, no sospiti el teu plaer. Que no s'olori que, després de penetrar—te el sexe durant una bona estona, la pròtesi que porto a la cintura, amarada dels teus fluids vaginals, li entrarà per darrere, dolça, fàcil, com una espasa en la mantega.

No xisclis, no gemeguis. Com més discreta siguis durant la meva incursió, més en evidència quedaran els seus esbufecs, els seus crits. Els exabruptes i les amenaces que l'acabaran invalidant, per dedicar—me de ple a tu. A retrobar en els teus mugrons l'elevada erecció dels meus, a menar la llengua pels forts desnivells de la teva cintura, a deslligar—te i deixar que em corris i em recorris sense fi...

Vincle Editorial

Soc Libida. Així és com em dono a conèixer a aquells que considero possibles amants. Un nom que ajuda a trencar el gel de les meves intencions. «Aquest nom ve de lívida, de pàl·lida, o bé és la teva particular variant de la libido?» és, aproximadament, la pregunta inicial que espero dels entesos, de les enteses. Un filtre que m'ajuda a detectar les relacions més convenients i interessants.

Tinc trenta—set anys, i un físic afortunat. Dedico un parell d'hores al dia a realçar i perfilar els trets del meu rostre, a modelar—me al màxim el cos; no pas per a obtenir—ne uns rèdits de salut o esportius, sinó per a aplanar la seducció. Visc sola, i els pocs contactes que conservo al telèfon mòbil són els de la feina. No tinc amics. A més, ja fa molt temps que em vaig deslliurar de tot lligam familiar. La darrera cosa que vaig ac-

ceptar dels pares abans de marxar de casa fou una operació d'augment de pit com a premi per haver aprovat el batxillerat.

Quan vull sexe, acostumo a actuar sempre de la mateixa manera. Normalment, demano taula en un restaurant car, però de vegades també vaig a casinos, a banys àrabs. Si el meu editor és generós, puc assistir al sopar d'algun congrés, fins i tot a alguna recepció oficial. El lloc més idoni, però, és el menjador d'un hotel.

M'ubico en un lloc cèntric i em prenc tot el temps del món per a observar les parelles que sopen al meu voltant. La primera agitació que em recorre és quan soc en aquesta tessitura, sentint-me agosarada, mirant impunement com les converses van perfilant les faccions, les mirades, els somriures, les tibantors, els brindis. No em puc estar de centrar-me en aquelles parelles que sembla que fan una escapada de vint-i-quatre hores per descansar dels fills, les que de manera clandestina fugen dels seus cònjuges, les que durant el sopar han mostrat discordances contínuament. Home i dona, dos homes, dues dones, transsexuals... Tant m'hi fa.

Si he sabut escollir bé, és inevitable que, després d'unes quantes copes, un dels dos, o tots dos, s'atreveixin a infringir sense pudor les transparències de la meva brusa. El millor de la nit és el moment que queda clar que m'accepten, i que em faran un lloc al seu jaç o a l'ample sofà de la suite.

M'encisa, això d'emportar-me al llit parelles diverses. Ser el caprici de darrera hora d'una cita romàntica, d'una aventura de cap de setmana. Apassionant, saber que a l'endemà hauré sembrat la llavor del dubte, per sempre, en una relació.

Les heterosexuales són les més freqüents. De vegades, un cop he tapat els ulls de la dona, el seu company em demana en

silenci que a ell el deixi sense bena, per poder observar detingudament com l'ompló de goig. Potser el que ell encara no li ha sabut donar. Ella, que creu que l'home també està embenat o no el fa ni a la cambra, es deixa anar, i xiscla sorollosament, com mai no ho ha fet. És el sùmmum de l'excitació per a tots dos. I per a mi, evidentment. Tant o més quan, en els prolegòmens, un cop hem accedit a la cambra i tanquem la porta de l'habitació, constato el gir bruscat que fan els meus amfitrions: de la cortesia inicial, gairebé servil, a les més agosarades aberracions del sexe.

Què desconsiderada, la línia que separa el pudor de la disbauxa! També és quan confirmo la migradesa dels homes, i com m'agrada servir—me'n per a després humiliar—los. Perquè m'agraden, els desitjo, em torna boja que em desitgin; però sempre des del sotmetiment, si és per portar jo les regnes de cada acte. En el fons, lluito contra la injustícia del patriarcat, d'un mercat del sexe que ha idolatrat de sempre, per ostentosa, la penetració com a símbol de dominació del mascle.

No hi ha en aquesta manera de fer cap intenció de retre comptes amb el passat, ni amb una infantesa difícil. Ni mon pare ni cap home no em van posar mai la mà al damunt, ni de petita ni de jove. Simplement, em van ignorar, com tots els nens i els nois que se'm van creuar abans i després de l'adolescència. Un caràcter espantadís i unes ulleres per a la miopia més que antiquades em feien fora de tots els jocs d'iniciació sexual. Allò que a la universitat, en l'assignatura d'Introducció als Estudis Literaris, en dèiem «Bibliografia no consultada» són tots els cossos que durant la joventesa no em vaig poder emportar al llit. Més endavant, un cop afermats del tot els records més ressentits i amb un atractiu que creixia amb

els dies, vaig voler compensar—ho, amb escriure. Encara ara em retrec aquells mesos d'indecisió de les primeres trobades. Aquell 'no' automàtic i repetit amb què responia quan el meu apetit sexual era, després de tants d'anys, abordat per un 'sí' magnífic, exuberant.

Aprofito les meves experiències per a coaccionar les paraules. Escric. Em guanyo el sou amb els llibres i les traduccions que m'encarreguen. Visc de la literatura. Modestament, però en visc, i això poca gent ho pot dir, en ple 2019. Però, evidentment, ningú no m'atura pel carrer (avui dia, ningú no atura pel carrer un escriptor, encara que sigui èxit de vendes). Tot i així, per si de cas, gràcies a un pseudònim i a la discreció del meu editor, evito qualsevol tràngol a la meva intimitat. Escriure m'allibera tant o més que un bon orgasme. En cada corpenta, en cada gemec, habiten les paraules que necessito. En cada mot hi ha els cossos que revolc i que destrio.

El sexe és l'eminència. Conec una parella de l'Empordà que s'entenia tan bé al llit que, un cop divorciats, seguien quedant regularment per a tenir relacions. Qui pot posar tanques al desig, a l'excitament? Qui gosa posar en dubte la cobejança, els anhels? Ningú.

Fa més de deu anys que habilito els meus capricis, suculentos recompenses per a una delectació que trio quan vull i amb qui vull. Això sí, només una nit. De fet, mai no concedeixo a ningú la satisfacció de, en despertar l'endemà, poder repetir. És per això que sempre acabem en una habitació d'hotel. Mai no gosaria obrir ma casa a la possibilitat del retorn d'un o d'una amant. L'insomni que m'empaita des de ben jove m'ajuda a fugir de matinada; fins i tot en casos de veritable extenuació, puc esperar que la son venci els meus acompanyants per

marxar sense fer soroll. No m'imagino els roncs de matinada, el maquillatge deslocalitzat, el mal alè dels desvetllaments; els membres flàccids, les veus rocalloses.

Cap número de contacte, cap possibilitat que l'hotel de confiança (anticipadament, sempre hi pago allò que en dic «el suplement del silenci») o les meves ganes excepcionals de repetir em traeixin. Sense opció per a un retrobament posterior. Cap marge per als sentiments, que sempre es queden, com els animals de companyia, a fora. Fins que va arribar aquest dis-sabte...

Vincle Editorial

Vinle Editorial